

Arrest

nr. 205 064 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: W. (..)

voornaam: P. J. (..)

geboortedatum: 23.04.1953

geboorteplaats: Dzierzgon

nationaliteit: Polen (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: O

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In het administratief dossier van betrokkene zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een gezinsleven leidt zoals begrepen in het art 8 van het EVRM. Deze beslissing schendt dus het artikel 8 van het EVRM niet.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal feit waarvoor hij op 30.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik partikulieren feiten waarvoor hij op 14.03.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 43, artikel 44bis, artikel 44nonies, artikel 45, artikel 62, artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht:

9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker een inreisverbod ontvangt, niettegenstaande het feit dat hij reeds jaren in België verblijft, een EU-onderdaan is, een sterke band heeft met België en nog maar een zwakke band heeft met het land van 3 herkomst, alsook niet uitlegt waaruit zou moeten blijken dat verzoeker een ernstige en actuele bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit een simpele lezing van een strafregister mag niet worden afgeleid dat er zulk een redenen van openbare orde of nationale veiligheid aanwezig zijn. Bovendien kan uit de bestreden beslissing ook niet worden afgeleid waarom er rekening wordt gehouden met een verstekvonnis dat niet definitief is en waarbij verzoeker zich niet heeft kunnen verweren. Dat er ook niet wordt gemotiveerd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken kiest voor de maximumtermijn van het inreisverbod voor 8 jaar overeenkomstig het artikel 44nonies Vreemdelingenwet. Volgens voormelde bepaling kan immers tevens een korte termijn worden bepaald voor het inreisverbod. Waarom men kiest voor de maximumtermijn van meer dan vijf jaar wordt niet gemotiveerd.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden. Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

9.3. Artikel 44nonies Vreemdelingenwet bepaalt: "De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

De beslissing tot inreisverbod kon echter enkel samen worden genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten in één en dezelfde beslissing. Hij ontving echter twee aparte beslissingen: een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding en een bijlage 13sexies. Beide beslissingen zijn duidelijk en onafscheidelijk met elkaar verbonden. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegelaten deze beslissingen kunstmatig op te splitsen.

Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient volgens verzoeker dan ook te leiden tot een vernietiging van het inreisverbod. V

erwerende partij dient alleszins de bestreden beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele motivatie geeft waarom zij kiest voor een extreem lange duur van het inreisverbod van maar liefst acht jaar aan een EU-onderdaan. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een keuze heeft om al dan niet een termijn van meer dan vijf jaar toe te passen dient zij dit bijzonder te motiveren. Zij heeft geen rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker en motiveert ook niet waarom zij meent dat de maximumtermijn dient te worden toegepast.

9.4. De bestreden beslissing is in strijd met het Unierecht. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een verwijdering van een Unieburger of zijn familielid enkel gerechtvaardigd worden in geval van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zodra die bedreiging niet meer aanwezig is, kan de Unieburger of zijn familielid opnieuw een verblijfsrecht inroepen. Dit verblijfsrecht kan enkel geweigerd worden indien er nog een dergelijke bedreiging bestaat. Er kan dan ook geen inreisverbod met een bepaalde duur opgelegd worden, nu dit steeds zal afhangen van de individuele omstandigheden van het geval en met name van de vraag of betrokkene op een gegeven moment nog steeds een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Een inreisverbod voor Unieburgers en hun familieleden houdt een inperking in van het Europees vrij personenverkeer. Volgens artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn moeten dergelijke maatregelen steeds in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Dat houdt onder meer in dat het inreisverbod geschikt moet zijn om zijn doel te bereiken. Het is twijfelachtig of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger of zijn familielid België terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen.

9.5. Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan samenhangt met het inreisverbod, heeft ook een vernietiging van het inreisverbod tot gevolg.

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Artikel 44bis Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van

openbare orde of nationale veiligheid. § 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid : 1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren; 2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989. § 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. " Artikel 45 Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. § 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen. Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis. Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen. 6 § 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf. "

Het is niet omdat verzoeker eerder werd veroordeeld dat hij daarom noodzakelijkerwijs een gevaar is voor de openbare orde. Dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien ten onrechte rekening houdt met een verstekvonnis waarbij verzoeker niet werd gehoord. Dat niet valt in te zien waaruit de actuele bedreiging zou bestaan. Een simpele citering van het strafregister, is geenszins een motivatie van het bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde oordeelt dat verzoeker de openbare orde zou kunnen schaden omdat hij veroordeeld werd. Het geven dat men veroordeeld is, en daardoor uiteraard een inbreuk heeft gepleegd op de openbare orde, of een gevaar zou kunnen betekenen, is geenszins voldoende om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. Dat er dwingende (en dringende) redenen voorhanden moeten zijn die aan het persoonlijk gedrag te wijten zijn waardoor men in het individuele geval een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bovendien moet de Dienst Vreemdelingenzaken hierbij rekening houden met de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. Dat deze beoordeling niet heeft plaats gevonden. Dat de twee veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen niet voldoende ernstig en actueel zijn om de bestreden beslissing te nemen. De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de openbare veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat. Dat het Hof van Justitie bepaald heeft dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Dezelfde beginselen zijn van toepassing is onderhavig geval zoniet zou afbreuk worden gedaan aan de beginselen van het vrije verkeer. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26/02/1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec. 1977, p. 297) en één misdrijf of een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen

indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27/10/1977, zaak 30/77, Boucher, Rec. 1977, p. 1899) en indien er redenen zijn om te vrezen dat de betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 04/12/1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec. 1974, p. 1337). Voormelde bepalingen en beginselen worden manifest miskend in die mate dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbij gaat aan de vereiste dat er een actuele en ernstige dreiging moet zijn die een fundamentele belang van de maatschappij aantast, en een eerdere veroordeling voor feiten van jaren geleden, beschouwt als een noodzakelijke aantasting van de openbare orde. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling enerzijds strafbare handelingen heeft gesteld en anderzijds of deze handelingen nog steeds een gevaar inhouden voor nieuwe ernstige feiten.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft helemaal geen rekening gehouden met de feiten in concreto, en heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het werkelijke en actuele gevaar: nihil. Dat zelfs een strafrechtelijke veroordeling op zich niet voldoende is. Het begrip openbare orde moet strikt worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Uit vaste rechtspraak van het Hof aangaande de in het Verdrag voorziene uitzondering om redenen van openbare orde op het gebied van vrij verkeer van werknemers of zelfstandigen in te roepen, volgt bovendien dat die uitzondering een afwijking van die fundamentele vrijheid vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk.

Dat de bestreden beslissing zich hoe dan ook beslissend steunt op foutieve gegevens om haar beslissing te nemen. Dat bijgevolg het standpunt van de DVZ niet houdbaar is nu blijkt dat de DVZ de feiten foutief heeft beoordeeld; dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat de DVZ sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

9.6. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven, terwijl hij nog niet definitief werd veroordeeld, slechts twee veroordelingen heeft en reeds lange tijd in België verblijft. Dat het onzorgvuldig is om geen rekening te houden met verplichte overwegingen omtrent de persoonlijke situatie van verzoeker en door slechts rekening te houden met een eenvoudige lezing van het strafregister zonder rekening te houden met het daadwerkelijk en actuele gevaar. Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur en van een kennelijk onredelijke handelswijze. De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten. Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.6. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tót de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M.

Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn ruim sociaal netwerk in België. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo

nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst. Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.7. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 43,44bis, 44nonies, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht. Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, dit gesteund op artikel 44nonies van de vreemdelingenwet. Verder wordt erop gewezen waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt alsook de veroordelingen die zij heeft opgelopen en wordt vastgesteld dat haar gedrag zonder meer laakbaar is geweest en uiting heeft gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij zij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van anderen en voor de regels geldend in een rechtstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en onveiligheid bij de bevolking verhogen. Door de ernst van de gepleegde feiten oordeelt het bestuur dat verzoekende partij momenteel een gevaar vormt voor de openbare orde. Het bestuur wijst erop dat verzoekende partij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde ernstig te verstoren. Verder stelt het bestuur ook vast dat er in het administratief dossier van verzoekende partij geen enkele aanwijzing zit waaruit kan besloten worden dat zij een gezinsleven heeft in België zoals bedoeld bij artikel 8 EVRM. Het bestuur concludeert daarom: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel”.*

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds zowel gemotiveerd waarom een ernstige bedreiging voor de openbare orde gelet op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij wordt weerhouden als waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor acht jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een inreisverbod voor een duur van acht jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoekende partij ook geenszins worden gevolgd in haar stelling als zou een loutere standaardmotivering voorliggen. Er wordt ingegaan op de gepleegde feiten, de ernst hiervan, de opgelegde strafmaat, verzoekers gezinsleven, haar illegale

verblijfssituatie en het gegeven dat geen medische problemen blijken die zich verzetten tegen de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd. Verder wordt ook geduid waarom een inreisverbod voor de duur van acht jaar proportioneel wordt geacht. De Raad wijst er daarbij op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet, hetwelk luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het wordt op zich niet betwist dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakte van een verwijderingsmaatregel van dezelfde datum als het thans bestreden inreisverbod, dit op grond van artikel 43, § 1, eerste lid, 2° dan wel artikel 44bis van de vreemdelingenwet en meer bepaald om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Het beroep tegen voormeld bevel om het grondgebied werd verworpen bij arrest nr. 205 063 van 8 juni 2018 zodat de verwerende partij zich kon enten op deze beslissing om het bestreden inreisverbod te nemen overeenkomstig artikel 44nonies van de vreemdelingenwet.

Met haar verwijzing naar artikel 44nonies van de vreemdelingenwet maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod in één en dezelfde beslissing moet genomen worden als het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Verzoekende partij kan wel gevolgd worden waar zij stelt dat een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk leidt tot een vernietiging van het inreisverbod, maar het loutere feit dat de beslissingen in aparte vorm worden meegedeeld belet haar niet om beide beslissingen te bestrijden in rechte, hetgeen zij ook gedaan heeft nu zij eveneens een beroep heeft ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en hetwelk op dezelfde terechtzitting werd behandeld als onderhavig beroep tegen het inreisverbod.

2.5. Verzoekende partij meent vervolgens dat het bestreden inreisverbod in strijd is met het Unierecht. Zij betoogt eerstens dat een inreisverbod niet geschikt is om te beletten dat zij als Unieburger België terug binnen komt, nu België deel uitmaakt van de Europese ruimte zonder binnengrenzen.

2.6. De Raad merkt op dat artikel 44nonies van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). De Raad wijst op de volgende bepalingen van deze richtlijn:

“HOOFDSTUK VI

BEPERKINGEN VAN HET INREISRECHT EN HET VERBLIJFSRECHT OM REDENEN VAN OPENBARE ORDE, OPENBARE VEILIGHEID OF VOLKSGEZONDHEID

Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

Artikel 28

Bescherming tegen verwijdering

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

[...]

Artikel 30

Kennisgeving van besluiten

1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.

2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.

Artikel 31

Procedurele waarborgen

1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.

2. Indien het beroep tegen het besluit tot verwijdering gepaard gaat met een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ter opschorting van de uitvoering van het verwijderingsbesluit, mag geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang nog niet op dit verzoek is beslist, behoudens:

- wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op een eerdere gerechtelijke beslissing, of
- wanneer de betrokkenen reeds toegang hebben gehad tot rechterlijke toetsing, of
- wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op dwingende redenen van openbare veiligheid overeenkomstig artikel 28, lid 3.

3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

4. De lidstaten mogen de aanwezigheid van de betrokkene op hun grondgebied hangende het proces weigeren, maar zij mogen de betrokkene niet beletten zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep of de herziening betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied

Artikel 32

Duur van verwijderingsmaatregelen

1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.

De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

2. De in lid 1 bedoelde personen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.

Artikel 33

Verwijdering bij wijze van straf of bijkomende straf

1. Het gastland kan geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied gelasten bij wijze van straf, of van bijkomende straf naast een vrijheidsstraf, tenzij met inachtneming van de artikelen 27, 28 en 29.

2. Indien een besluit tot verwijdering van het grondgebied zoals bedoeld in lid 1 ten uitvoer wordt gelegd meer dan twee jaar na de uitvaardiging, gaat de lidstaat na of zich een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde of de openbare veiligheid voordoet, en beoordeelt hij de eventueel sedert het tijdstip waarop het besluit tot verwijdering werd genomen opgetreden wijzigingen in materiële zin in de omstandigheden.”

Voormelde bepalingen voorzien in de mogelijkheid tot het opleggen van beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid voor burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze bepalingen niet correct zijn omgezet in de Belgische wetgeving of dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Verzoekers betoog dat het twijfelachtig is dat het inreisverbod hem zal beletten terug te keren naar België, is loutere wetskritiek die geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van het bestreden inreisverbod.

2.7. Verzoekende partij meent voorts dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij reeds lang in België is, een EU-onderdaan is, een sterke band met België heeft en nog maar een zwakke band met Polen en dat niet wordt uitgelegd waarom rekening gehouden wordt met een verstekvonnis dat nog niet definitief is en waarbij verzoekende partij zich niet heeft kunnen verweren.

2.8. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat een eerste spoor van effectieve aanwezigheid op het Belgische grondgebied van de verzoekende partij de melding van aanwezigheid van 11 maart 2013 betreft waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 5 maart 2013 in België aanwezig is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij voor deze datum aanwezig was in België. Verzoekende partij is geboren in 1953, wat maakt dat zij pas op 60-jarige leeftijd naar België is gekomen en aldus mag aangenomen worden dat haar bindingen met het land van herkomst uitermate sterk zijn en veel zwaarder doorwegen dan een verblijf van minder dan vijf jaar op het Belgische grondgebied op het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt verder dat verzoekende partij nooit een verblijf van meer dan drie

maanden verkregen heeft en dat haar reeds op 30 juli 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zodat zij bezwaarlijk gewag kan maken van een (langdurig) legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt ook geenszins dat verzoekende partij geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Vanaf haar aankomst in België heeft zij zich gewend tot het OCMW die meedeelden dat verzoekende partij slechts gebrekkig Engels spreekt, ook dakloos is geweest en slechts één week heeft gewerkt. Verder blijkt dat zij wel in aanmerking zou komen voor een uitkering in Polen maar zij wil desondanks niet terug. Zij biedt zich wel aan op interimkantoren maar wel met een glas teveel op wat haar kansen niet vooruit helpt. Ook het OCMW vindt dat een duurzame oplossing niet in België maar wel in Polen gelegen is. Het gebrek aan enige integratie blijkt verder uit het feit dat verzoekende partij nadien verscheidene keren in de gevangenis is beland en veroordeeld werd een eerste keer op 30 juli 2015 voor gewone diefstal tot een gevangenisstraf van vier maanden (op verzet) en op 14 maart 2017 tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruik – partikulieren als mededader.

Uit de vragenlijst in kader van het hoorrecht die verzoekende partij op 18 januari 2018 werd voorgelegd blijkt slechts dat verzoekende partij verklaarde dat zij al 13 jaar in België is, hetgeen niet bewezen is gelet op de stukken van het administratief dossier waaruit slechts een verblijf van minder dan vijf jaar blijkt, dat zij geen ziekte heeft die haar belemmert terug te keren alsook dat zij geen duurzame relatie noch familie heeft in België, noch (minderjarige) kinderen in België. Zij heeft geen redenen om niet terug te kunnen keren naar Polen.

Gelet op voorgaande feitelijkheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken, kan zij niet overtuigen waar zij stelt dat haar verblijf in België en het feit dat zij EU-onderdaan is, tot een andere beslissing hadden moeten nopen of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Voor zover al kan aangenomen worden dat de tweede veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen bij verstek werd uitgesproken nu dit niet blijkt uit het administratief dossier en verzoekende partij dit ook niet aantoont, dient alleszins gesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij zich niet zou mogen enten op deze uitspraak in haar beoordeling over het gevaar dat verzoekende partij door haar gedrag vormt voor de openbare orde. Immers vermag de verwerende partij op grond van de feiten die haar ter kennis worden gebracht een eigen beoordeling maken op verblijfsrechtelijk vlak zonder dat deze feiten aanleiding moeten hebben gegeven tot een effectieve veroordeling. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bovendien toont verzoekende partij ook niet aan dat zij verzet heeft aangetekend tegen voornoemd vonnis, voor zover al aangetoond is dat dit vonnis bij verstek werd uitgesproken, quod non.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt, verwijst de verwerende partij niet enkel naar het feit dat zij strafrechtelijk werd veroordeeld noch motiveert de verwerende partij dat het loutere feit dat zij veroordeeld werd volstaat om te oordelen dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, maar wordt ingegaan op de ernst van de feiten en wordt gemotiveerd dat: *“Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”*

Gelet op alle voorgaande vaststellingen heeft de verwerende partij dan ook in redelijkheid besloten dat: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel.”*

Verzoekende partij toont geenszins aan dat bepaalde elementen inzake haar verblijf, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en haar

bindingen met het land van herkomst veronachtzaamd werden door de verwerende partij en die hadden kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

2.9. Verzoekende partij kan verder bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij zich zou beroepen op feiten van jaren geleden, nu de laatste veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen dateert van 14 maart 2017. Verder blijkt dat verzoekende partij na haar eerste veroordeling zich opnieuw schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten waarbij zij een gevangenisstraf van 20 maanden heeft gekregen. Dergelijke strafmaat toont op zich al de zwaarwichtigheid van de feiten aan die zij gepleegd heeft. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot een verwijzing naar de veroordelingen die de verzoekende partij heeft opgelopen, maar tevens verwezen heeft naar de ernst van de feiten, de strafmaat en het feit dat *“(haar) gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”* Verzoekende partij houdt het op een theoretisch betoog waar zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip openbare orde maar zij toont allerm minst aan dat de motivering die de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen niet voldoet aan deze rechtspraak.

2.10. Waar de verzoekende partij tenslotte nog meent dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt een beschermenswaardig gezins- of familieleven te hebben in België zodat op dit vlak al geen schending van artikel 8 EVRM kan voorliggen.

Verzoekende partij meent wel dat zij een privéleven heeft in België waar geen rekening mee werd gehouden, maar de Raad wijst erop dat een louter verblijf hier ten lande geen beschermenswaardig privéleven betreft nu dergelijk privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de verzoekende partij met België heeft. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit het administratief dossier spreekt verzoekende partij geen van de landstalen, is zij nooit economisch actief geweest, liggen geen gegevens voor waaruit zou blijken dat zij cultureel of sociaal geïntegreerd is en is zij verschillende keren strafrechtelijk veroordeeld geweest, kortom, verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft op het Belgische grondgebied zodat zij evenmin op dat vlak een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat in het arrest *“Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk”* het EHRM reeds oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

2.11. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER